

PATRIARHIA ROMÂNĂ
Episcopia Ortodoxă Română a Australiei și Noul Zeelande
Parohia Ortodoxă "Sfânta MARIA"
511 Adelaide Road, Berhampore, 6023,
Wellington, Noua Zeelandă
Telefon: 0064 4 389 1630
e-mail: preotnicolae.wellington@yahoo.com
website: www.orthodoxrowellington.org.nz

CUVÂNTUL ROMÂNESC DE WELLINGTON

Revistă Parohială, Anul II, nr.23, Luna MAI 2015

Din cuprins:

- ❖ Pastorală de Sfintele Paști 2015.
- ❖ Despre Sfântul Ioan Gură de Aur;
- ❖ Explicarea Sfintei Liturghii;
- ❖ Despre misiunea Parohiei;
- ❖ Sfinți în Mai;
- ❖ Evenimente Parohiale;
- ❖ Învățăture duhovnicești;
- ❖ Jurnal de gospodină;
- ❖ Povestea vorbeii;
- ❖ Să cunoaștem România;
- ❖ Colțul copilăriei;
- ❖ Sfatul medicului;
- ❖ Meditații.

Programul liturgic pe Luna Mai 2015

- ❖ **3 Mai 2015:** Duminica a 4-a după Paști (a Slăbănogului); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
- ❖ **8 Mai 2015:** Vineri; ora 18:30 Seară duhovnicească;
- ❖ **10 Mai 2015:** Duminica a 5-a după Paști (a Samaritencei); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
- ❖ **15 Mai 2015:** Vineri; ora 18:30 Seară duhovnicească;
- ❖ **17 Mai 2015:** Duminica a 6-a după Paști (a Orbului din naștere); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
- ❖ **21 Mai 2015:** Joi – **Înălțarea Domnului** (Ziua Eroilor); ora 09:00 Utrenia; ora 10:00 Sfânta Liturghie; ora 11:30 Parastasul Eroilor;
- ❖ **24 Mai 2015:** Duminica a 7-a după Paști (a Sfinților Părinți de la Sinodul I Ecumenic); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
- ❖ **29 Mai 2015:** Vineri; ora 18:30 Seară duhovnicească;
- ❖ **31 Mai 2015:** **Duminica Rusaliilor** (Pogorârea Sfântului Duh); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie.

Învierea Domnului – Unirea cu Hristos printr-o continuă pregătire duhovnicească

† MIHAIL

CU HARUL LUI DUMNEZEU

EPISCOP AL EPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE A
AUSTRALIEI SI NOII ZEELANDE

Preacucernicilor preoți și tuturor binecredincioșilor creștini din eparhia Noastră,
Har, milă și pace de la Hristos Domnul nostru, iar de la Noi părinți binecuvântări.

**"Vedeți mâinile Mele și picioarele Mele, că Eu însumi sunt; pipăiți-Mă și vedeți, că duhul
nu are carne și oase, precum Mă vedeți pe mine că am" (Lc. 24. 39)**

Iubiți credincioși și credincioase,
Hristos a Înviat!

Sărbătorim astăzi și mărturisim Învierea lui Hristos, care este cel mai mare eveniment din istoria neamului omenesc. Prin Învierea lui Hristos firea omenească a fost înnoită și de atunci neamul omenesc trăiește realitatea eshatologică. Dar atunci când vorbim despre Înviere, vorbim și despre Răstignire, pentru că Răstignirea și Învierea sunt două momente hotărâtoare ale vieții mântuitoare, așa cum cântăm în slujbele Bisericii: "a venit prin Cruce, bucurie la toată lumea. Totdeauna binecuvântând pe Domnul, lăudăm Învierea Lui".

Biserica creștină sărbătorește Învierea Domnului din momentul în care Hristos Domnul S-a coborât la iad pentru a elibera sufletele dreptilor Vechiului Testament de sub stăpânirea diavolului și a morții, subliniind încă din slujba Utreniei din Sâmbăta Mare când purtăm Epitaful, biruința asupra întunericului prin Învierea cea luminoasă. Biruind moartea prin moartea Sa, Hristos se coboară în iad și eliberează pe protopărinți și pe dreptii Vechiului Testament. Dacă prin căderea lui Adam a căzut tot neamul omenesc, pentru că Adam era părintele din care s-a născut întregul neam omenesc, prin Înviere am gustat și noi roadele mântuirii, deoarece Hristos Mântuitorul și-a asumat pe lângă firea dumnezeiască, și pe cea omenească. Sfântul Apostol Petru în Epistola I Sobornicească, spune: "Pentru că și Hristos a suferit odată moartea pentru păcatele noastre, El, Cel drept, pentru cei nedrepți, ca să ne aducă pe noi la Dumnezeu, omorât fiind cu trupul, dar viu făcut în duh, întru care S-a pogorât și a propovăduit duhurilor ținute în închisoare" (I Petru 3, 18-19). Și iarăși în alt loc spune: "ca spre aceasta s-a binevestit morților, ca să fie judecați, ca oamenii, după trup, dar să vieze, după Dumnezeu, cu duhul". Sfântul Ioan Gură de Aur, referindu-se la lucrarea aceasta mântuitoare a Domnului, în cuvântul de învățătură din Duminica Paștilor, spune între altele că, atunci când Hristos s-a pogorât la Iad, acesta "a fost omorât...s-a surpat... a fost legat", adăugând că prin moartea lui Hristos pe Cruce, Iadul a răpit un trup muritor, dar deodată s-a aflat în fața lui Dumnezeu; a luat ceea ce a văzut, adică trupul omenesc și firea omenească, dar a fost biruit de ceea ce nu vedea, adică de Dumnezeu.

După trei zile, Hristos a Înviat cu trupul, fapt constatat dis-de-dimineață, pe când era încă întuneric, de către femeile mironosițe, care mergeau la mormânt ca să ungă cu miresme, după tradiția iudaică, trupul lui Iisus. Prin urmare, prima zi din săptămână, adică duminica, este ziua învierii lui Hristos. Dacă sâmbăta Hristos a biruit stăpânirea diavolului și a morții, duminica a Înviat și a făcut cunoscut lumii învierea Sa din morți. Duminica este prima zi din săptămână, dar este și ziua a opta. În Vechiul Testament este considerată ca fiind o zi importantă deoarece este prima zi în care s-a făcut lumina, ziua în care s-a început zidirea lumii de către Dumnezeu, iar pe de altă parte este considerate ca zi sfântă, după porunca: "șapte zile să aduceți jertfă Domnului și în ziua a opta va fi adunare Sfântă; să aduceți ardere de tot Domnului"(Leviticul 23,36). Așadar, în ziua Învierii, duminica, Hristos Domnul a lepădat ce era muritor și supus pătimirii și a rezidit întreaga făptură. Pentru aceasta Biserica acordă o atenție deosebită acestei zile și se străduiește să o sfințească. Sfântul Ioan Damaschin cinstește sărbătoarea Paștilor zicând: "Această aleasă și sfântă zi, cea dintâi a săptămânii, împărăteasă și doamnă, praznic al praznicelor este și sărbătoare a sărbătorilor, în care binecuvântăm pe Hristos în veci".

Femeile mironosițe și ucenicii Domnului îl văd pe Domnul Hristos înviat din morți, pentru că erau pregătiți duhovnicește. De altfel, Hristos Domnul înainte de Patima Sa, spune: "acum voi sunteți curați pentru cuvântul pe care vi l-am spus" (In.15,3). Timp de trei ani, ucenicii au ascultat cuvântul

Învățătorului prin care le-a descoperit tainele împărăției cerurilor, s-au curățit, au alungat demonii, L-au urmat și astfel s-au pregătit pentru a primi îndumnezeirea și pentru a se împărtăși de harul Învierii Domnului.

Unii dintre oameni își pun diferite întrebări zicând: de ce nu S-a arătat Hristos tuturor oamenilor sau celor care I-au negat învierea, pentru a-i încredința și pentru a-i determina să creadă? Dacă s-ar cunoaște învățătura de credință a Bisericii creștine, asemenea întrebări nu ar mai apărea și asemenea îndoieli nu ar mai exista în sufletele chinuite ale oamenilor. Arătarea lui Hristos cel Înviat nu se face pentru ca omul să fie forțat să creadă; Învierea nu este un spectacol. De fiecare dată când Hristos s-a arătat, a avut o motivație precisă și un anumit scop. Trebuie să subliniem faptul că Domnul nu obligă pe nimeni să creadă în El. Arătarea lui Dumnezeu se face într-un moment important în viața omului. Cu siguranță, cu toții îl vom vedea pe Dumnezeu la cea de-a doua venire a lui Hristos. Atunci însă, pentru cei curățiți și pregătiți, precum apostolii, El va fi lumina, iar pentru cei necurați El va face judecata spre așezarea dreptății dumnezeiești.

Totodată, Hristos Domnul și după Înviere continua să îi pregătească pe ucenici pentru împărtășirea din dumnezeire și pentru vederea lui Dumnezeu într-o măsură mai mare, care avea să se facă în ziua Cincizecimii. Pentru aceasta putem spune că vederea lui Hristos înviat din morți, depinde de statura duhovnicească a omului.

Iubiți frați și surori în Domnul,

Biserica Ortodoxă, care este Trupul lui Hristos, ne descoperă experiența Învierii Domnului. Sfântul Simeon Noul Teolog referindu-se la rugăciunea: "Învierea lui Hristos, văzând, să ne închinăm Sfântului, Domnului Iisus, Unuia Celui fără de păcat" ne învață că prin această rugăciune nu ne referim numai la Învierea pe care au văzut-o ucenicii Domnului. Altfel spus, nu este vorba numai de o simplă mențiune istorică, ci mai ales este vorba despre Învierea lui Hristos din morți, prin care îl vedem și îl simțim în Biserică. Noi spunem și mărturisim: "Învierea lui Hristos văzând". Această vedere însă se face de către credincioși în măsura în care sunt pregătiți duhovnicește. Așa cum spune Sfântul Grigorie Palama, Aposolul Toma nu a putut să îl vadă pe Hristos cel Înviat, mai întâi pentru că nu era laolaltă cu ceilalți apostoli. Lipsa din grupul lor atunci când a venit Domnul în mijlocul lor. Pentru aceasta suntem chemați să nu lipsim de la slujbele de duminică, pentru ca să nu ne aflăm și noi în situația apostolului Toma. Pe de altă parte, se poate înțelege că apostolul Toma nu ajunsese încă la starea duhovnicească pentru a-L vedea pe Hristos înviat. După ce a fost pregătit de apostoli, se pocăiește de necredința sa și se aprinde în el râvna și dragostea pentru Hristos; iar Domnul când îl întâlnește în duminica următoare, îl încredințează că El a înviat și îl invită să îl pipăie. "Domnul meu și Dumnezeu meu" (In. 20,28) a strigat apostolul Toma, cu credință, referindu-se la cele două firi ale lui Hristos care erau unite într-un singur trup, deoarece, cuvântul "Domn" îi arată firea omenească, iar ca Dumnezeu, pe cea dumnezeiască, și amândouă firele sunt unite în Hristos înviat din morți".

Atunci când în comunitățile creștine oamenii nepregătiți corespunzător ca să-L primească în chip duhovnicesc pe Hristos cel înviat din morți, nu vor să primească credința nici "din auzite", nici "din vederea duhovnicească" a lui Dumnezeu, aceia în amăgirea lor, în mândria lor, de multe ori devin potrivnici ai lucrării Bisericii în lume. Unii ca aceștia nu pot înțelege tainele vieții veșnice și în amăgirea lor, în neîncrederea lor în învățătura Bisericii, devin potrivnici voii și lucrării lui Dumnezeu în lume. Acestora le amintim cuvintele Sfântului Vasile cel Mare care spune că oamenii care au săvârșit lucruri rele și viclene vor învia spre osândire și spre rușine căci "vor purta în ei rușinea și

semnele păcatelor". Iar această rușine "este mai îngrozitoare decât întunericul și decât focul cel veșnic căci, acești oameni vor purta pentru vecie în memoria sufletului lor semnele păcatului pe care l-au săvârșit cu trupul, ca o vopsea care nu se mai ia niciodată".

La această sărbătoare mare, chemăm pe toți la pocăință și la îndreptare, la ascultare și smerenie, la rânduială și la unirea cu Hristos în Duhul Sfânt, începând să se curețe sufletește și trupește din interior, de tot ceea ce este rău și vătămător. Să ne încredințăm cu toții că Hristos cel Înviat din morți și înălțat la ceruri stă de-a dreapta Tatălui, lucrând și ca Dumnezeu, prin pronie cerească, dar și ca om, amintindu-și de lucrarea Sa pe care a făcut-o pe pământ, pentru mântuirea noastră. Această lucrare ne dă puterea de a ne îndrepta prin harul lui Dumnezeu, iar atunci când ne pocăim de răutățile săvârșite, în cer se face multă bucurie pentru fiecare om care se pocăiește, așa cum a spus Domnul.

Frați creștini,

Paștile ne aduce bucurie și lumină; ne scoate din întuneric și din Iad. Ne ridică de pe pământ la ceruri, ne mută de la moarte la viață. Sfântul Grigorie Teologul ne spune că sunt trei feluri de Paști: este Paștile după lege, Paștile după har și Paștile veacului viitor. Paștile după lege, sărbătorit de iudei, amintea de trecerea prin Marea Roșie; era o rememorare a amărăciunii robiei din Egipt, dar și a eliberării lor cu ajutorul lui Dumnezeu. Era un "Paști al recunoștinței și al rugăciunii".

Paștile harului este Învierea lui Hristos prin care se face trecerea "de la moarte la viață și de pe pământ la cer". Fără comuniunea cu El și fără împărtășirea din Hristos euharistic, rămânem în moarte și în robie, deoarece, zice Sfântul Grigorie Sinaitul: "cel care nu vede, nu aude și nu simte duhovnicește este mort". Așadar, Paștile cel adevărat este venirea și primirea lui Hristos în inima curată și în sufletul pregătit duhovnicește.

Paștile veacului viitor este mai desăvârșit și mai curat. Noi suntem chemați de Domnul Hristos să trecem de la Paștile ca ceremonie la Paștile harului, iar de aici să ne pregătim pentru Paștile veacului ce va să fie. Acest adevăr se regăsește în spusele Domnului la Cina cea de Taină, când a zis: "nu voi mai bea de acum din acest rod al viței până în ziua aceea când îl voi bea cu voi, nou, într-o împărăție a Tatălui Meu"(Mt. 26,29). Și pentru că avem încredințarea aceasta, moartea și viața capătă alte înțelesuri. Pe de o parte, nu mai considerăm că sfârșitul acestei vieți înseamnă moarte, pentru că moartea este îndepărtarea omului de Hristos, iar pe de altă parte, nu mai considerăm că viața este reprezentată numai de totalitatea evenimentelor istorice, ci și de comuniunea noastră cu Dumnezeu.

La sărbătoarea Învierii Domnului Hristos, vă doresc să intrați deplin în comuniune cu Hristos cel Înviat din morți printr-o neobosită și continuă pregătire duhovnicească, să vă împărtășiți cu Hristos euharistic după ce vă spovediți la duhovnic; totodată vă îndemn să petreceți în pace și înțelegere cu cei apropiați, ajutând pe cei neputincoși, singuri sau bolnavi.

HRISTOS A ÎNVIAT!

ADEVĂRAT A ÎNVIAT DOMNUL!

Al vostru către Domnul rugător,

Episcop,

† MIHAIL

Al Episcopiei Ortodoxe Române a Australiei și Noii Zeelande

„Nu vă amăgiți: Dumnezeu nu Se lasă batjocorit; căci ce va semăna omul, aceea va și secera” (Galateni 6. 7).

Citind prima parte a acestei învățături a Sfântului Apostol Pavel, la o meditație mai profundă, putem lesne înțelege că atunci când încercăm să-l amăgim pe aproapele, făcându-i nedreptate înaintea lui Dumnezeu, ne amăgim, de fapt, pe noi înșine. Iar privind din perspectiva celui nedreptățit, vom zâmbi, cel puțin, sau chiar vom râde zgomotos, atunci când vedem că aproapele vrea să ne facă nedreptate, știind că avem conștiința curată și că Dumnezeu ne apără și ne va face dreptate, dacă vom răbda până la sfârșit.

Voind să facem nedreptate aproapelui, disprețuind astfel pe Făcătorul lui și al nostru al tuturor, am vrea de fapt să-L batjocorim pe Dumnezeu. Și din această dorință nestăpânită de a-l supune pe aproapele voinței noastre păcătoase, defăimându-l și încălcându-i libertatea, începem să semănăm cuvinte defăimătoare despre el și atunci când nu mai avem ce vorbi de rău despre aproapele, începem să inventăm fapte ireale, doar doar vom reuși să amăgim și pe alții să ne asculte și să-l disprețuiască și mai mult pe cel nedreptățit de noi. Asta într-un caz fericit!

Dar dacă aproapele ar comite o greșală cât de mică? Cu atât mai mult am găsi justificare pentru activitatea de denigrare a aproapelui! Auzim la Biserică vorbindu-se de Învățatura de credință; știm că Sfinții Părinți au propovăduit și învățat și au stabilit în scris canoanele credinței noastre, completând astfel predaniile primite de la Sfinții Apostoli; știm că Sfinții care au primit cununa biruinței de la Hristos, deși au luptat cu ei înșiși pentru a-și depăși condiția și pentru a-și desăvârși dragostea de Dumnezeu, au fost oameni ca și noi, cu aceleași necesități firești și aceleași slăbiciuni și imbolduri ca și noi. Cu toate că știm aceste lucruri și nu ratăm nici o ocazie să dovedim celorlalți cât de buni suntem la teorie, totuși nu vrem să urmăm exemplul Sfinților. De ce? Pentru că avem justificarea la îndemână: atunci erau alte vremuri, iar vremurile în care noi trăim, sunt cu mult mai grele și mai complicate. Dar oare, chiar așa stau lucrurile? Suntem noi cu mult mai complecși decât Sfinții care au trăit demult? Și poate că suntem (cel puțin în ochii noștri). Nu ne mulțumim cu o casă bună, cu o mașină bună, cu o mâncare bună. Vrem cele mai bune case (dacă se poate, să fie trei), vrem cele mai bune mașini (la fel, tot trei), vrem cea mai bună mâncare (deși aruncăm resturile și nu vrem să săturăm din prisos pe cei ce nu au ce mânca). Și atunci, fiind nemulțumiți cu ceea ce avem, nu suntem într-adevăr cei mai săraci oameni și cei mai vrednici de plâns? Sau invidiindu-l pe aproapele, nu suntem într-adevăr cei mai de jos oameni?

Însă, de ne vom mulțumi cu ceea ce avem și de-I vom fi recunoscători lui Dumnezeu pentru ceea ce ne-a dat, văzând totdeauna bârna din ochiul nostru și nu paiul din ochiul aproapelui, atunci vom fi cei mai bogați și mai fericiți oameni. Sfinții au semănat bunătate, milostenie, dragoste de aproapele, răbdare în toate împotrivirile din partea oamenilor, rugăciune, posturi cu lacrimi și au primit în dar desăvârșirea de la Dumnezeu. Dar noi nu suferim nici măcar puțină împotrivire sau nedreptate și dacă se ivește ocazia, aruncăm imediat semințele neghinei: răutate, zgârcenie, ură și invidie față de

aproapele, aprinderea mâniei, răzbunare, lepădarea rugăciunii și a postului, căutând orice mijloc să-l doborâm pe fratele nostru, nedormind noaptea de grija avuțiilor și de neliniștea ce o simțim când vedem că aproapele este binecuvântat, mulțumit și recunoscător pentru tot ce are. Semănând, deci, neghina, vom secera neghină! Sau mai bine zis, de vom semăna vânt, vom culege furtună!

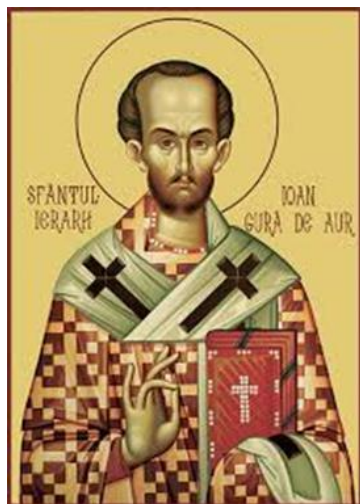
Amintindu-ne că nici o faptă (fie bună, fie rea) nu rămâne nerăsplătită, ar fi bine să punem în mintea noastră gândul cel bun și să cultivăm sămânța adevărului, în răbdare, în credință tare, în milostenie, în iubire de aproapele. Făcând aceasta și ostenindu-ne să facem credința noastră să lumineze înaintea oamenilor, așa încât ei văzând faptele noastre cele bune, să slăvească pe Tatăl nostru cel din ceruri, avem nădejdea că umblăm pe calea adevărului și că aducem dreaptă cinstire lui Dumnezeu. Iar ca răsplată pentru semănarea adevărului, vom secera grâul cel bun și vom primi Trupul lui Hristos – pâinea noastră cea de toate zilele – spre desăvârșirea noastră și spre ajungerea la asemănarea cu Dumnezeu!

Preot Nicolae Floroiu

VIATA ȘI ACTIVITATEA SFÂNTULUI IOAN GURĂ DE AUR (5)

Panegiricele. Panegiricele sau omiliile sunt cuvinte de învățătură ținute cu ocazia sărbătoririi unor sfinți ai Bisericii. Este vorba de sfinți care au aparținut Vechiului Testament, ca de exemplu: Iov, Eleazar, Macabei cu mama lor, și bineînțeles, din perioada creștină: Roman, Iulian, Varlaam, Berenice, și despre martiri în general. Cercetătorii consideră ca fiind importante omiliile închinatelor unor sfinți episcopi antiohieni: Ignatie, Vavila, Filogoniu, Eustatie și Meletie. La acestea adăugăm, datorită tonului și conținutului lor special, cuvântul închinat lui Diodor din Tars, profesorul de teologie al Sfântului Ioan, și cele șapte omilii de laudă la adresa Sfântului Apostol Pavel.

În legătură cu aceste omilii, traducătorul lor în latină, Anianus de Celeda, la începutul sec. V, probabil 415 – 419, spunea că marele Apostol nu era doar portretizat, ci într-un anume fel, înviat din morți, pentru a deveni din nou model viu de desăvârșire creștină.

Discursuri ocazionale. Discursurile ocazionale surprind o serie de momente, devenite puncte de hotărâre în propria sa experiență și nu numai. Amintim aici prima sa predică ocazională de hirotonia sa în treapta de preot de către episcopul Antiohiei, Flavian. Ea poate constitui un model omiletic pentru toți cei care se dedică vocației sacerdotale.

Homiliae 21 de statuīs ad populum Antiochenum (Omiliile despre statui) au fost ținute într-o vreme de mare cumpănă pentru Antiohia. În urma impunerii unor taxe suplimentare de către împărat, un grup de antiohieni s-au răzvrătit și, în mânia lor, au dărâmat și mutilat statuile împăratului Teodosie și ale familiei imperiale. Gestul l-a supărat pe împărat, care se gândea să distrugă orașul din temelii. Vestea i-a înspăimântat pe antiohieni.

Bătrânul episcop Flavian a plecat la Constantinopol pentru a cere îndurare din partea împăratului, care, în cele din urmă, se arată mărinimos față de antiohienii răzvrățiți. În absența episcopului, Sfântul Ioan a ținut o serie de 21 de omilii, care surprind atât atmosfera de teroare și teamă ce domnea în cetate, cât și disperarea locuitorilor ei, confrunțați cu posibilitatea unei iminente pedepse capitale.

El folosește această ocazie pentru a-i admonesta pe antiohieni pentru viciile și păcatele săvârșite de ei, care au atras asupra lor mânia divină. Aceste omilii îl dezvăluie pe Sfântul Ioan ca păstor desăvârșit și predicator eminent.

Căderea din grație a lui Eutropiu a fost tratată în două omilii, demonstrând deșertăciunea slavei lumești. La fel, experiența propriului exil, este descrisă în două omilii. În prima omilie, ținută în ajunul primului exil în 403, încearca să liniștească populația nemulțumită și furioasă, vorbind despre invincibilitatea Bisericii, iar în a doua, ținută a doua zi după revenirea din exil, mulțumește mulțimilor de credincioși care l-au întâmpinat, care și-au arătat credințioșia față de capul lor spiritual.

Tratatele hrisostomice. Tratatele hrisostomice sunt mai reduse la număr, decât omiliile sale. Cu toate acestea, temele abordate de el sunt de o importanță majoră pentru Biserică.

„**Tratatul Despre Preoție**” este una din lucrările hrisostomice cu cea mai largă circulație, fiind considerată „capodopera literară și teologică a Sântului Ioan Gură de Aur, tratatul clasic despre această taină, așa cum a conceput-o și cum a trăit-o spiritualitatea patristică”.

Data redactării tratatului este incertă. Se crede ca a fost scris între anii 381 – 386, când era diacon. Este conceput în șase cărți, sub forma unui dialog, asemenea dialogurilor platoniene, între Ioan și Vasile. Nu cunoaștem cine a fost acest Vasile, întrucât la acea vreme au existat trei persoane care ar fi putut fi parteneri de dialog ai Sfântului Ioan: Vasile cel Mare, Vasile de Seleucia și Vasile de Rafanea. În elaborarea acestui tratat, Sfântul Ioan s-a inspirat din lucrarea cu aceeași temă a Sfântului Grigorie de Nazianz, deși el îl depășește pe acesta în profunzimea gândirii și frumusețea expresiei retorice.

Sfântul Ioan fixează principiile de baza și recomandările cele mai adecvate cu privire la recrutarea clerului și sensul excepțional al preoției. Preoția este „semnul iubirii lui Hristos”, iar lucrarea preoțească este o taină înfricoșătoare și sublimă în același timp: „Când preotul invocă Sfântul Duh și săvârșește jertfa cea prea înfricoșată, când el stă în continuă atingere cu Stăpânul obștesc al tuturor, spune-mi, în ce rang îl vom așeza? Câtă curăție și câtă evlavie vom cere de la el? Gândește-te, ce mâini trebuie să fie acelea care săvârșesc aceste lucruri, ce limbă trebuie să fie aceea care rostește acele cuvinte? Cât de curat și de sfânt trebuie să fie sufletul care primește un așa de mare Duh? În acele momente, îngerii asistă pe preot și întreaga ceată a puterilor cerești strigă cu voce tare, iar locul din jurul jertfelnicului se umple spre cinstea Celui Ce stă așezat” (Despre preoție, cartea VI, 4).

Preotul nu este numai un simplu slujitor, el trebuie să ducă o viață virtuoasă, să studieze mereu, deoarece în activitatea sa este confruntat cu necesitatea apărării credinței împotriva ereziilor și a necredincioșilor. Propovăduirea cuvântului evanghelic implică stăpânirea artei elocinței, dar și o cultură bogată. În relațiile cu credincioșii, preotul trebuie să arate un tact pastoral deosebit și, mai presus de toate, să fie înțelept, curat și credincios.

EXPLICAREA SFINTEI LITURGHII (5)

De ce partea de la începutul Liturghiei se numește „Liturghia catehumenilor” sau a celor chemați? Pentru că, în vechime, pe lângă creștinii botezați puteau lua parte la ea și catehumenii, adică aceia care se pregăteau să intre în creștinism, trebuind să învețe mai întâi adevărurile de credință creștină. Ea ține de la Binecuvântare până la cuvintele „Cei chemați, ieșiți!...” când catehumenii trebuiau să părăsească biserica.

Care sunt părțile mai de seamă ale Liturghiei catehumenilor?

Acestea sunt următoarele:

- Binecuvântarea mare;
- Ectenia mare;
- Antifoanele;
- Vohodul mic sau ieșirea cu Sfânta Evanghelie;
- Imnul trisaghion (Sfinte Dumnezeule...);
- Citirile din Sfânta Scriptură (Apostolul și Evanghelia);
- Ectenia stăruitoare sau întreită și Ectenia pentru catehumeni.

Ce binecuvântare se dă la începutul Liturghiei și care este înțelesul ei? Se dă binecuvântarea cea mare prin cuvintele: „Binecuvântată este împărăția Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor”. Spunând aceste cuvinte, preotul face semnul crucii cu Evanghelia peste Antimisul de pe Sfânta Masă. Credincioșii, binecuvântând împreună cu preotul pe Dumnezeu, vor fi binecuvântați ei înșiși de El. Prin aceste cuvinte exprimăm și o speranță că vom face parte din împărăția cerească, din împărăția luminii și a iubirii Preasfintei Treimi, a Cărei intrare o pregătește Sfânta Liturghie.

Ce este Ectenia mare? Este o rugăciune rostită de diacon, din mijlocul bisericii sau de un preot din Altar și alcătuită din mai multe cereri pentru felurite trebuințe sufletești și materiale ale obștii credincioșilor. La fiecare dintre aceste cereri, credincioșii (strana, cântăreții sau corul) răspund: „Doamne miluiește!”, strigăt pios după ajutorul lui Dumnezeu. Ectenia mare o găsim și la începutul altor slujbe, ca Vecernia și Utrenia etc.

Ce sunt Antifoanele care urmează după Ectenia mare și ce închipuie? Sunt trei imne cântate pe rând de cele două strane. Dintre acestea unele au fost alcătuite de împăratul bizantin Justinian în cinstea Mântuitorului. Fiind alcătuite parte din versete din Psalmi, parte din cântări ale Legii Noi, Antifoanele ne duc cu gândul la vremea când Mântuitorul venise pe pământ, era în lume, dar lumea încă nu-L cunoștea. Ele închipuie vremea dinainte de Sfântul Ioan Botezătorul, dinainte de a se aprinde Lumina (Ioan 1. 8 – 10), când era încă nevoie de prooroci care să vestească venirea Domnului. De aceea se cântă la Antifoane psalmii profetici, în care se proorocește această venire. Fericirile alcătuiesc Antifonul al treilea. Ele fac parte din cea dintâi cuvântare mare (Predica de pe munte), ținută de Mântuitorul Hristos oamenilor (Matei 5. 3 – 12) și închipuie începerea lucrării în lume a Domnului. Deschiderea ușilor împărătești la sfârșitul Antifonului al treilea arată că Mântuitorul iese din taina vieții necunoscute de până acum și Se arată lumii.

Ce închipuie Vohodul cel mic sau ieșirea cu Sfânta Evanghelie? Închipuie ieșirea Mântuitorului în lume, spre propovăduirea Evangheliei. Sfânta Evanghelie întručujează pe Hristos Însuși; de aceea cântăm acum: „Veniți să ne închinăm și să cădem la Hristos”. Luminile care sunt

purtate înaintea Evangheliei închipuie pe Sfântul Ioan Botezătorul și Înaintemergătorul, cel care a pregătit calea Domnului (Marcu 1. 2-3), și pe toți proorocii Legii Vechi, care au prevestit venirea Lui.

Ce înseamnă cuvintele „Înțelepciune drepti”? Prin aceste cuvinte preotul sau diaconul arată poporului Sfânta Evanghelie, înălțând-o în văzul tuturor, înainte de a intra în Sfântul Altar. Prin ele preotul vrea să spună credincioșilor: „Această Sfânta Evanghelie, care se va citi îndată, este și adevărata înțelepciune dumnezeiască (1 Corinteni 1. 24 – 30 și Coloseni 2. 2 – 3); se cuvine deci, s-o ascultați stând drepti în picioare, în semn de respect, iar nu stând jos, ca până acum”. La noi însă credincioșii își arată respectul față de Sfânta Evanghelie îngenunchind în timpul citirii ei, ca și cum ar asculta pe Domnul Însuși. Cei care stau în picioare nu fac însă un păcat.

Ce închipuie Apostolul și Evanghelia? Apostolul, adică citirea unei părți din Faptele sau din Epistolele Apostolilor, închipuie trimiterea Sfinților Apostoli la propovăduire, iar citirea Evangheliei închipuie pe Însuși Mântuitorul propovăduind mulțimilor.

Ce închipuie căderea sau tămărirea din timpul Apostolului? Închipuie atât pe Sfinții Apostoli, cât și mireasma învățăturii dumnezeiești răspândite de ei în toată Biserica, după cuvântul Sfântului Apostol Pavel: „Mulțumire fie adusă lui Dumnezeu, Celui ce ne face pururea biruitori în Hristos și descoperă prin noi, în tot locul, mireasma cunoștinței Sale! Pentru că suntem lui Dumnezeu bună mireasmă a lui Hristos, între cei ce se mântuiesc și între cei ce pier” (2 Corinteni 2. 14 – 15).

DESPRE MISIUNEA PAROHIEI (5)

Începuturile monahismului (II)

Începând cu secolul III, dar mai ales cu secolul IV, monahismul se descoperă ca unul dintre aspectele cele mai originale și mai interesante ale Creștinismului. De la începutul secolului IV, monahismul este o instituție deja constituită. El a câștigat mult ca număr de adepți, ca autoritate morală și ca influență în Biserică. Instituția monahismului - la început în afara ordinii clericale, apoi exercitând o influență din ce în ce mai puternică asupra Bisericii și a vieții statului bizantin, datorită marii sale popularități în rândul maselor - a ajuns să conducă întreaga Biserică creștină. Monahismul creștin își are rădăcinile în modelele secolului IV: egiptean, palestinian-sirian și capadocian.

Egiptul este tradițional considerat ca leagănul monahismului. Aici cunoaște, în secolul IV, o mare dezvoltare sub cele două forme principale: anahoretic și cenobitic. Monahismul egiptean propriu-zis nu va apărea «de la sine», ci va fi opera unor persoane care îi vor imprima cu toată responsabilitatea semnul originalității lor. În frunte stau două nume: Antonie și Pahomie.

Sfântul Antonie (251 – 356), părintele călugărilor, fiul unui proprietar funciar, își abandonează viața obișnuită pentru a se retrage în deșertul Egiptului. Motivele retragerii de lume, pentru Sfântul Antonie și pentru cei care l-au urmat erau altele decât cele cunoscute de către asceții templelor păgâne (Templul lui Serapis și Templul din Memfis). Locuiau în colibe și duceau o viață contemplativă. Antonie a grupat, în deșertul Tebaidei, un număr de 6000 de anahoreți, și a dat o regulă de viață monahală. Acești solitari atrăgeau prin singularitate, prestigiu și reputație, și erau considerați ca vindecători ai trupurilor și ai sufletelor.

Spre 320 d.Hr., Pahomie, un soldat convertit, care aparținea unei familii de țărani din Tebaida, a reunit pe anahoreți într-o mănăstire, fondată de el pe malul Nilului și stabilește o regulă de viață

cenobitică. În 340, pentru sora sa Maria, întemeiază o mănăstire de maici. Mănăstirile se înmulțesc, încât în 346 la moartea lui, numărul lor a ajuns la unsprezece. În regim cenobitic-chinovial, monahii făceau vot de ascultare, de castitate și de sărăcie. Organizarea inițiată de Pahomie continua să se răspândească.

Sfântul Ieronim ne povestește cum la Paști, când monahii conduși după regula lui Pahomie mergeau în pelerinaj în Tebaida, puteau fi numărați cca. 50000. Monahismul Sfântului Pahomie era un fel de mișcare socială și cu siguranță nu era numai evlavie aceea care i-a determinat pe atâția să părăsească munca pe proprietățile statului pentru a lucra în mănăstiri unde erau mai bine tratați. Încă din anul 370, o dispoziție imperială (Codex Theodosianus XII, 1, 63) se ocupă de pierderea pe care o putea suferi activitatea statală din cauza acestei mișcări monahale.

La frontierele Egiptului, în Peninsula Sinai, existau colonii de anahoreți. În itinerariul său, Egeria menționează existența unor numeroase colibe de eremiți și a patru biserici unde participau aceștia la rugăciune. Viața comunitară a călugărilor a început odată cu înființarea lavrelor - un fel de cătune de anahoreți care se întruneau o dată pe săptămână pentru a oficia slujba religioasă și a lua masa în comun. Prima lavră a fost înființată în secolul IV, lângă Ierihon. În Siria și Mesopotamia se mărește numărul călugărilor solitari sau a celor ce viețuiau în comun. Munții din nordul și estul Antiohiei cunoșteau un mare număr de viețuitori. În secolul V, spre 444, Teodoret al Cyrului, ne-a lăsat o Istorie a călugărilor sirieni.

Monahismul grec este inspirat după cel egiptean. Sfântul Vasile cel Mare, vizitează asceții din Egipt, pe la 356 – 357, iar peste câțiva ani, în 360, va înființa o mănăstire la Anesia, pe un munte din nordul Asiei Mici. Spre 370 dă o serie de Reguli pentru viețuitorii din mănăstirea sa. Regulile impuneau o viață în comunitate, ascultarea de un superior, rugăciune, muncă și milostenie.

În Bizanț, monahismul a cunoscut două forme - cea orientală și cea greacă. Prima - în care călugării (și anahoreții) se abțineau de la orice muncă manuală sau intelectuală, duceau o viață contemplativă, practicând ascetismul cel mai riguros, trăind izolați. În cea de a doua formă, reglementată de Sfântul Vasile cel Mare, munca manuală sau intelectuală, practicarea operei de caritate, era obligatorie pentru toți călugării, care urmau să trăiască numai în comun, în mănăstiri.

Păstrarea castității, fuga de femei și de imberbi (tineri cărora încă nu le crescuse barba), a devenit o condiție sine qua non în mănăstiri. Monahul care a renunțat la căsătorie trebuie să combată toate formele iubirii trupești, fie ea iubirea de femeie, fie ea iubirea masculină. O apoftegmă avea să devină celebră: «Copiii mei, sarea este din apă, și dacă se atinge de apă, se dizolvă și piere. La fel și monahul este din femeie și, dacă se atinge de femeie, se dizolvă și sfârșește vădit prin a nu mai fi monah» (Ioan Moshul, Limonariul). Existau monahi care practicau în mod extrem de riguros fuga de femei. Dimpotrivă, Sfântul Vasile cel Mare crede că în Mănăstire s-ar putea ivi nevoia de a avea unele convorbiri cu femei, fie pentru zidire duhovnicească, fie pentru a trata treburi pământești. În acest caz, egumenii vor trebui să aleagă cu grijă persoanele, ora și locul conversației (Regulile Marii 33). Altă primejdie pe care asceții vor să o țină departe de mănăstiri e iubirea homosexuală. De aici severitatea față de imberbi (fără barbă). Astfel, Sfântul Sava, nu îngăduia pentru smintelile celui rău, nici unui imberb să conviețuiască în comunitatea sa înainte de a avea barbă deplină pe obraji.

În Apus, Roma nu cunoștea monahismul. Primii călugări cunoscuți în Apus sunt cei care l-au însoțit pe Sfântul Athanasie cel Mare la Roma, în anul 340. Exilul lui l-a făcut, în același timp, mesagerul monahismului. Acum a fost fondată prima mănăstire de maici la Roma. Sfântul Ieronim,

care vizitase deșertul Siriei între 375 – 377, difuzează idealul ascetic, în timpul sejurului său la Roma, între anii 382 – 385.

În Galia, spre 360, Sfântul Martin de Tours, fonda o mănăstire la Locogiagense-Liguge, în vestul Franței, la 11 km. de Poitiers. Mai târziu, în anul 372, ca episcop de Tours, fonda mănăstirea Marmoutiers, la 4 km. de reședința sa, unde călugării viețuiau în chilii, practicau votul sărăciei, și nu practicau nici o artă, în afara copierii manuscriselor. Fericitul Augustin menționează, în anul 386, o mănăstire, în afara zidurilor cetății, la Milano.

Curente antimonastice. Convertirea la ascetismul monastic al unor înalți funcționari civili și militari a părut în ochii păgânilor, mai întâi, ca un veritabil abandon al responsabilităților politice și sociale. În unele locuri ascetismul provoca rezerve, opoziții, chiar ostilitate. Chiar Ambrozie al Milanului, a rămas consternat de călugărirea lui Paulin de Nola: «Un om cu o asemenea origine, cu o asemenea familie, cu un astfel de caracter, cu o astfel de elocință, a abandonat Senatul, și a întrerupt succesiunea unei asemenea familii». Libanius, ilustrul sofist al Antiohiei, cerea împăratului Teodosie I o intervenție energetică împotriva distrugătorilor de temple (în general călugării participau la lupta împotriva păgânismului). Pentru el călugării erau dușmanii civilizației. Lucrarea sa „Pro Templis” este un veritabil rechizitoriu la adresa lor: «Acești oameni îmbrăcați în negru, care mănâncă mai mult decât elefanții... care ascund dezordinea lor sub o paloare pe care și-o procură grație unor artificii... ». Aceste păreri însă, nu erau întru totul false. A apărut o categorie de călugări care nu respectau regulile monahale, cunoscuți drept călugări vagabonzi. Și Sfântul Grigorie de Nazianz, la Constantinopol, a avut de furcă cu astfel de călugări, lipsiți de bunul simț, care l-au împrășcat cu pietre, de Sfintele Paști, în anul 379, în timp ce slujea în capela Sfânta Anastasia, ceea ce îl face să exprime că ei, călugării, și-au uitat demnitatea lor. De altfel, de foarte multe ori erau folosiți ca forțe de manevră.

În legislația imperială, monahismul pare a fi avut mai multă importanță decât în legislația canonică a Bisericii (Valens, Valentinian I și chiar ortodoxul Teodosie I). Din ce în ce mai mult, călugării vagabonzi tulbură societatea și orașele. Puterea politică rămâne uimită de intervențiile lor în orașe. În ciuda pietății sale recunoscute, Teodosie I a luat anumite măsuri restrictive împotriva lor. Se cunosc intervențiile călugărilor în timpul răscoalei din Antiohia, din anul 387, și mai apoi episodul de la Callinicon, din anul 388. Chiar marele Ambrozie al Milanului îi scrie lui Teodosie că: «monachi multa scelera faciunt» (călugării fac multă tulburare). Împăratul îi adresează prefectului pretoriului, Tațian, la 2 septembrie 390, o lege prin care dorea îndepărtarea călugărilor de centrele urbane, și să rămână doar în: «deserta loca et vastae solitudines». Dar birocrăția bizantină, poate chiar intrigile lor, îi fac subiectul unei noi legi, prin care li se acordă, din nou, dreptul de a intra în orașe.

SFINȚI ÎN MAI

7 Mai 2015: Arătarea pe cer a semnului Sfintei Cruci în Ierusalim

Arătarea semnului Sfintei Cruci s-a întâmplat, după moartea celui dintâi împărat creștin, dreptcredinciosul și marele Constantin și anume pe vremea când fiul său Constanțiu (337 – 361), luând împărăția, a primit totodată și rău credinciosul eres al lui Arie. Spre rușinarea ereticilor care defăimau pe Hristos și spre încredințarea și întărirea celor dreptcredincioși s-a făcut atunci într-adevăr un semn minunat în sfânta cetate a Ierusalimului. Pentru că, în Duminica Cincizecimii, adică la pogorârea Sfântului Duh, sărbătoare care a căzut atunci în anul 351 în ziua de 7 mai, la ceasul al treilea, s-a arătat pe cer semnul Sfintei Cruci a Domnului, strălucind cu o lumină negrăită, mai mult decât soarele și tot poporul îl privea, minunându-se, cu spaimă mare.

Acest semn al Sfintei Cruci a stat deasupra sfântului munte al Golgotei, pe care Domnul nostru a fost răstignit și s-a întins ajungând până la muntele Măslinilor și se potrivea lățimea crucii cu lungimea sa. Iar frumusețea ei era atât de împodobită încât se asemena cu fața curcubeului, atrăgând privirea tuturor spre ea. Deci, toți cei ce aveau vreun lucru în mâinile lor și cei ce erau prin case, lăsând toate, ieșeau și priveau acest semn minunat. Și umplându-se de frică și de bucurie, toată mulțimea Ierusalimului a alergat la sfânta biserică, cu mare umilință și cu căldura sufletului, bătrâni și tineri, bărbați și femei, copii și fecioare, străini și localnici, creștini și de alte credințe și toți, cu o gură, preamăreau pe Hristos Dumnezeuul nostru, pe Dumnezeuul cel adevărat, pe făcătorul minunilor celor mari. Atunci, necredincioșii s-au umplut de rușine, văzând cât este de mare puterea lui Hristos Dumnezeuul nostru, întru arătarea crucii celei dumnezeiești, dovedind astfel cu fapta că este dreaptă credința creștină, adevărată și mântuitoare. Că ea nu este alcătuită din înțelepciune omenească, ci de la Duhul Sfânt, fiind mărturisită cu semne din cer și cu minuni. Din acest minunat semn, fericitul Chiril, episcopul Ierusalimului, a înștiințat, prin scrisoare, pe împăratul Constantin, sfătuindu-l spre dreapta credință, iar Sozomen, istoricul, a scris că din acea arătare a

Crucii pe cer, mulți păgâni s-au încredințat și au venit la Hristos, primind Sfântul Botez și mărturisind pe Hristos, Dumnezeuul nostru, de o ființă cu Tatăl și cu Duhul Sfânt. Iar noi, la arătarea acestui semn, mărturisim puterea lui Hristos, cea nespusă, și-L preamărim cu laude, că este Domnul Dumnezeuul nostru și ne închinăm așternutului picioarelor Lui, adică Crucii Lui celei sfinte, rugând bunătatea Lui ca, la a doua și înfricoșătoarea venire a Lui, să ne învrednicească a vedea și noi cu bucurie și cu nădejdea mântuirii, semnul Fiului Omului. Amin.

10 Mai 2015: Sfântul Apostol Simon Zilotul

Acesta a fost unul din cei 12 Apostoli ai Mântuitorului și era galilean. I se dă numele de Canaanitul și de Zilotul, spre a-l deosebi

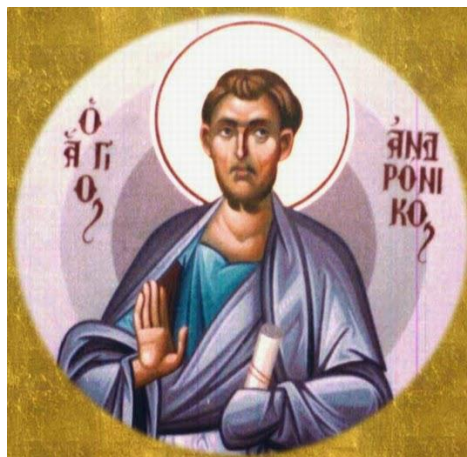
de Sfântul Petru și de Sfântul Simeon ruda Domnului, urmașul Sfântului Iacov la episcopia Ierusalimului. Tradiția spune că el ar fi fost mirele de la nunta din Cana, unde Mântuitorul a prefăcut apa în vin, ceea ce văzând Simon, s-a lipit de Iisus și s-a învrednicit a-i fi ucenic, cu mult zel, pentru toată viața. Evangheliile îi dau numele de Canaanitul (Matei 10. 4), cel de fel din Cana și de Zilotul (Luca 6. 15), arătând râvna și strădania lui de a sluji, prin cuvânt și cu viața, Evanghelia mântuirii tuturor oamenilor, vestită de Hristos Domnul. După altă tradiție, Sfântul Simon, înainte de a se întâlni cu Mântuitorul, ar fi făcut parte din partida evreilor zeloți, care ridicau poporul la răzvrătire și nu plăteau tribut romanilor. Este, cu alte cuvinte, trecutul său, pe care Simon, ca și alții, l-a părăsit, devenind pescar de oameni, în slujba lui Hristos.

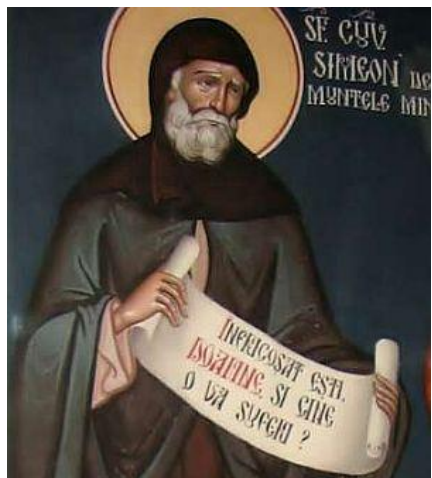
După pogorârea Duhului Sfânt, Sfântul Apostol Simon n-a pregetat a călători în ținuturi îndepărtate, pentru a lumina popoarele cu lumina Evangheliei, mergând în Egipt și în Mauritania și aprinzând în suflete candela nestinsă a mărturisirii lui Hristos. Pretutindeni, pe unde și-a purtat pașii, pe urmele lui s-au înfiripat în inimi, nădejdi noi, au crescut bucurii duhovnicești, a rodit mântuirea, începând înălțarea oamenilor spre Dumnezeu. O tradiție spune că ar fi mers până și în Britania. Întorcându-se, însă în părțile Răsăritului, Sfântul Simon a mers în țara perșilor. Multă împotrivire a întâlnit propovăduirea lui în sufletul păgânilor, văzând înmulțirea numărului creștinilor în țara lor. Aceștia, prinzând pe Sfântul Apostol, l-au răstignit în orașul Snanir, din Persia. Și așa printr-o pătimire, după același chip cu a Mântuitorului Hristos, Sfântul Apostol Simon și-a săvârșit viața răstignit de necredincioși.

17 Mai 2015: Sfântul Apostol Andronic și soția sa Iunia

Sfântul Apostol Andronic a fost unul din ceata celor șaptezeci de Apostoli ai Domnului și împreună cu Sfânta Iunia, erau rude cu Sfântul Apostol Pavel și au crezut în Hristos, mai înainte decât marele Apostol, precum Pavel însuși mărturisește în Epistola sa către Romani, când zice: „Îmbrățișați pe Andronic și pe Iunia cei de un neam cu mine și împreună închiși cu mine, care sunt vestiți între apostoli și care înaintea mea au fost în Hristos” (Romani 16. 7).

Știm din tradiție, că Sfântul Andronic a fost propovăduitor și învățător nu numai al unei cetăți și țări, ci pretutindeni alergând ca un înaripat a smuls valul înșelăciunii idolești și a propovăduit pe Hristos în multe locuri, aducând pe mulți la cunoștința dumnezeiască. Împreună cu Iunia, ajutătoarea și ruda sa, ei au întemeiat pretutindeni biserici, adică cete de ucenici în credință, după pravila Apostolilor, au izgonit duhurile necurate din oameni, au tămăduit pe bolnavi și au adus alinare și nădejde în sufletele celor oropsiți. Despre acești doi Sfinți se mai știe că au suferit în temniță, împreună cu Apostolul Pavel și că în călătoriile lor, ei au ajuns până la Roma, unde au vestit împreună cu alți Apostoli, cuvântul lui Dumnezeu. Nu știm în ce împrejurări, Sfinții astăzi pomeniți s-au mutat la Domnul; din tradiție știm doar atât că Sfinții Andronic și Iunia și-au sfârșit sânguincioasa lor alergare în slujba Domnului, în ziua de 17 mai. Dumnezeului nostru, slavă!

24 Mai 2014: Sfântul Cuvios Simeon cel din Muntele Minunat

Acest Cuvios a trăit în zilele împăratului Iustin (518 – 527), născut în Antiohia Siriei și a crescut în aceeași cetate. Încă de la șase ani, a mers la munte și, ucenicind ca un pustnic a început a se deprinde cu petrecerea cea grea și cu răbdarea. Și avea deseori dumnezeiești arătări, care-l îndreptau spre cele ce trebuia să facă și-l îndemneau să deosebească cele bune de cele rele. Deci, descoperind în vârful muntelui, o mănăstire, al cărui egumen era stâlpnic, cu numele Ioan, a deprins de la el, pravila vieții de stâlpnic. Și nădăjduind tânărul Simeon să urmeze părintelui său, în priveghere neconținută, în rugăciune stăruitoare și post neîntrerupt, se trudea. Și se arăta atât de blând, încât și fiarele cele sălbatice veneau la el, fără teamă și îl urmau, ca niște mielușei. Deci, a primit de la Dumnezeu putere să tămăduiască toate bolile cu rugăciunea. Și tulburându-se de neodihnă, de vreme ce mulți oameni își aduceau bolnavii la el, a primit poruncă să meargă la Muntele Minunat, la un loc înalt, de pietre seci, unde a zidit o mănăstire, cu mâinile celor tămăduiți și acolo se liniștea. Și, fiind sfințit preot, în fiecare Duminică, după Liturghie primea de la înger pâine cerească din care, gustând de trei ori, nu mai avea nevoie de nici o altă hrană pământească.

Deci, la anul 526, dorind să-și înfrângă toate pornirile trupului, prin trai aspru, s-a urcat și el în vârful unui stâlp. Și nu putea sta decât în picioare, sau rezemat de îngrăditura ce-și făcuse în jurul său, sub cerul descoperit, și iarnă și vară. Și niciodată, cât a fost pe stâlp, n-a putut să se culce, ci doar ațipea puțin și se ruga fără odihnă. Și a trăit în această luptă și răbdare peste firea omenească vreme de 66 de ani, iar toată vremea vieții lui a fost de optzeci și cinci de ani. Și-l cinsteau cât a fost viu, toți creștinii pentru viața lui plină de sfințenie, iar răposând, a fost plâns atât de obștea călugărilor, cât și de mulțimea credincioșilor, care se împărtășiseră din multele lui daruri duhovnicești și proslăveau pe Dumnezeu, pentru mutarea și așezarea lui în slava îngerilor. Amin!

EVENIMENTE PAROHIALE

Vineri, 3 Aprilie 2015, s-a organizat la Biserica noastră o seară duhovnicească. După rugăciunile de seară și Canonul de Pocăință către Mântuitorul, s-a vorbit despre binecuvântare și despre blestem. S-a explicat ce înseamnă fiecare și care sunt condițiile de îndeplinit pentru primirea binecuvântării de la Dumnezeu; ulterior s-au prezentat și factorii care pot duce la blestem, pedeapsă iminentă pentru păcate foarte grave, săvârșite cu bună știință.

Duminică, 5 Aprilie 2015, de Praznicul Intrării Domnului în Ierusalim, după Sfânta Liturghie, s-a citit Rugăciunea pentru binecuvântarea ramurilor aduse de credincioși. Acestea s-au împărțit după slujbă celor prezenți, pentru binecuvântarea caselor.

Joi, 9 Aprilie 2015, în Săptămâna Patimilor, după Liturghia Sfântului Vasile cel Mare, s-a săvârșit Parastasul pentru pomenirea celor adormiți. În seara aceleiași zile s-a săvârșit și Denia celor

12 Evanghelii, ce s-au citit alternativ în limbile română și engleză. Cei prezenți, atât Români, cât și Englezi, au re trăit duhovnicește patimile Mântuitorului, răstignirea și moartea Sa.

Vineri, 10 Aprilie 2015, după amiaza, s-a săvârșit Slujba Vecerniei, în cadrul căreia s-a scos spre închinare Sfântul Epitaf, închipuind prin aceasta coborârea Mântuitorului de pe cruce. Seara s-a făcut slujba Prohodului Domnului. Au fost prezenți credincioși atât Români, cât și Englezi, care au văzut prin ochii minții punerea Mântuitorului în giulgiu și au cântat imnele de îngropare. La procesiunea în jurul Bisericii, în ciuda ploii torențiale de afară, credincioșii prezenți au urmat Sfântul Epitaf, închipuind prin aceasta ducerea Mântuitorului și așezarea Sa în mormânt.

Duminică, 12 Aprilie 2015, de Sfânta Sărbătoare a Învierii Domnului, după ce s-a citit canonul Sâmbetei celei Mari, s-a împărțit lumina la miezul nopții tuturor credincioșilor prezenți. A urmat după

aceea Slujba Învierii, Utrenia și Sfânta Liturghie, la care credincioșii au participat în numă mare. Dumnezeu să răsplătească osteneala tuturor celor ce au privegheat, făcând deplină bucuria Sfintei Învieri. După Sfânta Liturghie s-a citit Pastorală de Paști a Prea Sfințitului Părinte Mihail, Episcopul Românilor Ortodocși din Australia și Noua Zeelandă, pe care am redat-o integral la începutul Revistei. După amiază s-a săvârșit Slujba Vecerniei, cunoscută în popor ca „A doua Înviere”, la care s-a citit Sfânta Evanghelie în cinci limbi. Duminică seara părintele Nicolae a participat la Slujba Vecerniei și

la Catedrala Greacă Ortodoxă din Wellington, alături de Prea Sfințitul Episcop Amphilochios, părintele Amphilochios și părintele Dimitrios.

Vineri, 17 Aprilie 2015, de Izvorul Tămăduirii, după Sfânta Liturghie, s-a săvârșit Slujba Aghiasmei celei mici.

Joi, 23 Aprilie 2015, la Sărbătoarea Sfântului Mucenic Gheorghe, Purtătorul de biruință, s-a săvârșit Sfânta Liturghie. După aceea s-a făcut pomenirea părintelui Gheorghe Speranță, primul preot al Parohiei noastre. Veșnică să-i fie pomenirea!

Duminică, 26 Aprilie 2015, la invitația părintelui Ovidiu Motofelea și cu binecuvântarea Prea Sfințitului Părinte Episcop Mihail, părintele Nicolae a participat la Hramul Parohiei „Sfântul Gheorghe”, din Hamilton. După Sfânta Liturghie, la care a participat un număr impresionant de credincioși Români, câțiva credincioși Ruși și Englezi, părintele Ovidiu a mulțumit

celor prezenți pentru participare și pentru sprijinul acordat pentru organizarea Hramului. A vorbit apoi și părintele Nicolae despre importanța Duminicii Mironosițelor, după care a mulțumit preotului Paroh și credincioșilor pentru invitație și pentru primirea călduroasă! Dumnezeuului nostru slavă!

ÎNVĂȚĂTURILE DUHOVNICEȘTI

„Cel ce iubește învățătura iubește știința, iar cel ce urăște certarea este nebun. Cel bun dobândește har de la Domnul, iar pe omul viclean îl osândește Domnul. Omul nu se întărește întru fărădelegea lui; rădăcina celor drepti nu se va clătina niciodată. Femeia virtuoasă este o cunună pentru bărbatul ei, iar femeia fără cinste este un cariu în oasele lui. Socotelile celor drepti sunt dreptatea, iar punerile la cale ale celor nelegiuți înșelăciunea. Graiurile celor nelegiuți sunt curse de moarte, iar gura celor drepti îi scapă pe ei din primejdie. Cei fără de lege numai cât se întorc și nu mai sunt, dar casa dreptilor dăinuiește de-a pururi. Omul aste prețuit după priceperea lui, iar cel nepriceput este urgisit. Mai mult prețuiește un om smerit, dar harnic, decât unul mândru, dar lipsit de pâine. Cel drept are milă de vite, iar inima celui rău este fără îndurare. Cel ce muncește ogorul său se satură de pâine, iar cel ce umblă după deșertăciuni este om lipsit de minte. Nelegiuitul pofteste prada celor răi, dar rădăcina celor drepti dă rodul său. Prin păcatul buzelor se prinde în laț păcătosul, iar dreptul (prin dreptatea lui) scapă din strâmtorare. Din rodul gurii sale se satură de cele bune omul, și fiecăruia i se răsplătește după faptele lui. Calea celui nebun este dreaptă în ochii lui, iar cel înțelept ascultă de sfat. Nebunul dă pe față îndată mânia lui, iar omul prevăzător își ascunde ocară. Cel ce spune adevărul vestește dreptatea, iar martorul mincinos umblă cu înșelăciunea. Cei nehibzuiți la vorbă sunt ca împunsăturile de sabie, pe când limba celor înțelepți aduce tămăduire. Buzele care spun adevărul vor dăinui totdeauna, iar limba grăitoare de minciună numai pentru o clipă. Înșelăciunea este în inima celor ce gândesc rău, iar bucuria pentru cei ce dau sfaturi de pace. Nici o nenorocire nu se întâmplă celui drept, pe când cei nelegiuți sunt covârșiți de rele. Buzele cele grăitoare de minciună sunt urâciune înaintea Domnului, iar cei ce făptuiesc după adevăr sunt plăcerea Lui. Omul înțelept își ascunde știința, pe când inima celor nebuni propovăduiește nebunia. Mâna celor silitori va stăpâni, iar cea lăsătoare va fi birnică. Supărarea se abate asupra omului, dar numai un cuvânt bun îl bucură. Dreptul cercetează cu de-amănuntul pe prietenul său; calea celor nelegiuți duce la rătăcire. Leneșul nu-și frige nici vânatul lui; cea mai scumpă comoară pentru om este munca. Pe cărarea dreptății este viața și pe calea pe care ea o însemnează, nemurirea, iar calea nebuniei duce la moarte. (Pilde 12. 1 – 28)

JURNAL DE GOSPODINĂ

Rulouri de Porc umplute și cartofi la cuptor

Ingrediente pentru rulouri:

- 4 felii de cotlet de porc, fără os;
- sare, piper;
- 4 bastonașe de cașcaval;
- 8 fâșii de ardei roșu;
- 8 felii de bacon, 2-3 linguri unt;

-cașcaval ras; pătrunjel verde.

Ingrediente pentru garnitură:

- 6 cartofi, ciuperci;
- 3 linguri parmezan ras;
- 2-3 linguri de unt topit;
- 6 linguri cașcaval ras.

Mod de preparare:

Se bate carnea cu ciocanul de șnițele, se condimentează după gust cu sare și piper. Puneți într-o margine a fiecărei felii de carne câte un bastonaș de cașcaval încadrată de felii de ardei roșu, apoi se rulează carnea, iar fiecare rulou în parte se învelește în câte două felii de bacon. Puneți rulourile într-o tavă și ungeți cu untul pe care îl topiți puțin.

Cartofii curățați se taie în felii subțiri, pe lungimea lor, dar nu de tot; se lasă un capăt netăiat. Între feliile rezultate se pun ciuperci tăiate feliuțe și se presară parmezan. Așezați cartofii intercalați cu rulourile de carne și presărați-i cu sare, piper și unt topit.

Puneți la cuptorul încins la 180°C pentru 30'-40', până când rulourile și cartofii sunt bine făcute. Se scoate tava din cuptor, se presară cu verdeață și cașcaval ras; se pune din nou la cuptor pentru 10'.

Se servesc apoi lângă o mămliguță caldă și un pahar de vin roșu. POFTĂ BUNĂ!

Bomboane de prune uscate

Ingrediente:

- 100 gr. biscuiți simpli;
- 300 gr. prune;
- 100 gr. nucă;
- 2 lingurițe cacao;
- scorțișoară, esență de migdale;

- coajă rasă de portocală și lămâie;
- 8 linguri rom;
- zahăr tos sau nucă de cocos.

Mod de preparare:

Se pun biscuții într-un robot și se mixează până se fac mărunți ca pesmetul. Se adaugă prunele uscate și se mai mixează până se rup prunele în bucăți mici. Se adaugă toate aromele și romul. Se mixează până totul devine ca o pastă, nu foarte moale. Se adaugă nuca măcinată mărunț și se mixează. Dacă pasta pare foarte tare, se mai poate adăuga puțin rom până devine o pastă care se modelează ușor.

Se formează bile din pasta obținută. Se trec bomboanele prin zahăr tos sau nucă de cocos. Se pun la frigider o oră, sa se întărească apoi se pot servi. Se păstrează la frigider.

Pagină realizată de doamna Preoteasă Mariana Floroiu

POVESTEA VORBEI

„Eteee... pagubă-n ciuperci!” Expresia „pagubă-n ciuperci” se folosește atunci când cineva este nepăsător față de ceva pierdut, sau față de un lucru pe care l-a ținut inițial fără muncă, apoi l-a pierdut. Iar paguba este definită ca o „pierdere materială suferită de cineva sau adusă cuiva; distrugere care provoacă o pierdere, o daună”. Dar să revenim la pagubele și ciupercile noastre.

Desigur, pagubele sunt multe, iar ciupercile, mai ales dacă sunt după ploaie, la fel de multe. Dar paguba nu-i la fel de mare dacă avem ciuperci foarte multe, nu?

Pentru că nu prea se vede, așa-i? Nu se cunoaște... Numai că după cum se știe, nu toate ciupercile sunt comestibile. Unele dintre ele sunt și otrăvitoare. Iar dacă cineva suferă o pagubă în ciupercile... otrăvitoare, atunci poate să stea liniștit: a pierdut ceva care oricum îi dăuna. Asemenea acestei expresii se folosește și „a arunca ceva ca pe o măsea stricată”.

Atunci când folosim expresia „pagubă-n ciuperci”, nu ne referim la altceva decât la faptul că nu ne pasă de ceva pierdut. Suntem complet nepăsători în fața unui anumit lucru. Unii pot merge și mai departe, până acolo încât să fie nepăsători chiar și dacă au pierdut pe cineva din familie. Iar alții, care sunt plini de ei, cred că sunt indispensabili și de neînlocuit pentru vreun angajator sau pentru o comunitate (când de fapt s-ar putea să fie doar ciuperci otrăvitoare) și consideră că dacă pleacă sau sunt alungați de acolo, angajatorul sau comunitatea vor avea de pierdut.

Dar să ne gândim puțin: ce fel de ciuperci suntem? Dacă nu suferim atunci când pierdem un lucru de valoare, sau vrem doar să facem rău, s-ar putea să fim ca ciupercile necomestibile. Iar dacă suferim după cele ce ne făceau rău, atunci erau la fel de bune de mâncat și ciupercile... dăunătoare.

SĂ CUNOAȘTEM ROMÂNIA

Grupele muntoase din Carpații Meridionali (II)

Masivul Cozia. Se înalță pe stânga râului Olt, în dreptul stațiunii balneoclimaterice Călimănești

și reprezintă o asociere de culmi aproape radiale ce se desprind din vârful Cozia (1668 m) alcătuind un masiv unitar, un monolit stâncos, în partea central-sudică a Carpaților Meridionali. Masivul Cozia se încadrează în munții cu altitudine mijlocie din România. Altitudinile cele mai mari se găsesc în partea centrală: Vf. Cozia (Ciuha Mare) 1668 m, Ciuha Mică 1629 m, Durducul (Crucea Ciobanului) 1568 m, Bulzu 1560 m. Masivul face parte din prelungirile sudice ale Munților Făgăraș, alături de masivele Frunții și Ghițu. Suprafața sa este

de cca 77 km². Masivul Cozia este mărginit spre nord de depresiunea intracarpatică Țara Loviștei, care îl separă de creasta principală a Munților Făgăraș, spre nord-est de pâraul Băiașul, spre vest de ultimul defileu al Oltului, iar spre sud și sud-est de dealurile subcarpatice ale depresiunii Jiblean-Călimănești.

Munții Cindrel. Sunt o sub-grupă de munți situată în Carpații Meridionali, delimitată de râul Sebeș, râul Sadu și Podișul Transilvaniei. Munții Cindrel au un relief glaciatic reprezentat prin circuri glaciare, care adăpostesc tăuri glaciare. În porțiunea centrală vârfurile acestor munți au altitudini de peste 2000 m, cel mai înalt fiind vârful cu nume omonim munților, Vârful Cindrel, cu o altitudine de 2244 m. În rest altitudinile coboară spre 1700 m. În partea de nord, la trecerea spre Podișul Transilvaniei, se află zona etnografică Mărginimea Sibiului.

Munții Parâng. Grupa muntoasă Parâng-Șureanu-Lotrului, fiind cea mai mare ca suprafață dintre masivele muntoase ale României, măsoară de la est la vest aproximativ 50 de km iar de la nord la sud circa 25 km. Munții Parâng sunt delimitați la vest de Valea Jiului, iar la est de râul Olteț și râul

Lotru. La nord sunt delimitați de Munții Șureanu, prin valea râului Jiul de Est. Spre sud, delimitarea este făcută de șirul depresiunilor Novaci și Baia de Fier. Sunt străbătuți de cea mai înaltă șosea de la noi din țară, Transalpina, care ajunge până la altitudinea de 2200 m, oferind imagini rar întâlnite. Munții Parâng se remarcă prin masivitatea lor, care îi fac a fi asemănători cu Munții Făgăraș, iar multitudinea de lacuri glaciare (Mija, Călcescu, Roșiile, Iezerul Înghețat etc.) îi aseamănă cu Munții Retezat fiind

printre cele mai sălbatice masive muntoase din România. Partea sa sudică se remarcă prin existența unor formațiuni calcaroase, care au dat naștere unor peșteri, cum ar fi: Peștera Muierilor, aflată pe valea Râului Galbena și Peștera Polovragi, aflată pe valea râului Olteț.

Munții Șureanu. Sunt o grupă muntoasă a Munților Șureanu-Parâng-Lotrului, aparținând lanțului muntos al Carpaților Meridionali. Cel mai înalt pisc este Vârful lui Pătru, având 2130 m. Munții Șureanu (Sebeș) au înălțimi relativ medii și mici și ocupă o suprafață destul de întinsă, 1585 km². Sunt lipsiți de creste zvelte și de custuri glaciare, însă au suprafețe de eroziune întinse.

Clima. Iarna temperaturile medii variază între -2 °C la marginea munților și -7 °C la peste 2000 de m. altitudine. Invaziile de aer maritim care se produc în vestul țării pătrund pe culoarul Mureșului până spre Alba Iulia, determinând creșteri ușoare ale temperaturii pe rama nordică a munților până la înălțimea de 1000 m. Inversiunile de temperatură sunt frecvente în depresiunea Oașa și în depresiunea Petroșani. Vara temperaturile medii ajung la 8 °C la altitudini de peste 2000 m. și la peste 19 °C la poalele munților. În cursul anului, cele mai mari abateri de la mediile lunare se înregistrează iarna, și mai cu seamă primăvara, datorită circulației atmosferice mai intense. În lunile de vară, variațiile de temperatură au valori scăzute.

Flora și fauna. Munții Șureanu oferă condiții favorabile dezvoltării unor grupări vegetale caracterizate printr-o mare varietate floristică. Se pot diferenția mai multe etaje de vegetație care se succed pe verticala muntelui. Etajul alpin, reprezentat prin pajiști, apare insular doar pe vârfurile ce depășesc 2000 m. Golul alpin coboară uneori până la 1900 m. datorită defrișării masive a jnepenilor. Între componentele vegetației pajiștilor alpine amintim Coarna, Părușca, Rugina, Clopoței, Ochiul găinii, Degetaruțul, Piciorul cocoșului alpin, Unghia păsării, spânzul, coacăzul de munte, etc. Etajul subalpin cuprinde toate vârfurile și crestele între 1700 și 1950 m. Vegetația lemnoasă este reprezentată în principal de Jneapăn, Ienupăr, Smîrdar, Azalee pitică, Părușca, Scrântitoare, Afîn, Merișor. Etajul pădurilor de molid, cuprins între 1300 și 1700 m, este alcătuit în principal din molidișuri pure, brad, zimbru, scorușul de munte, socul, paltinul de munte. În rariștile din pădure apar: Macrișul iepurelui, Perișorul, Feriga. Etajul pădurilor de foioase este alcătuit din păduri de fag în amestec cu molid, brad, și păduri de fag în amestec cu gorun și ocupă suprafețe apreciable în partea de nord și de vest a masivului. Pădurile de amestec de fag cu rășinoase au extensiune mai mare în cursul superior al văilor Strei și Cugir, la înălțimi cuprinse între 900 și 1400 m; ele sunt alcătuite din fag, molid, brad, paltin de munte, ulm de munte, scoruș de munte. Pădurile de fag înconjoară ca un brâu masivul pe laturile sale nordice și vestice, ocupând spațiile cuprinse între 500 și 1050 m, iar pe văi urcă până la 1500 m, îndeosebi în bazinul Grădiștei. În lungul râurilor se dezvoltă pâlcuri de anin și specii ierboase, ca: morcovul sălbatic, floare de nu-mă-uita, ciucuraș, stirigoaie, mușchi, pufulița, sovârf de munte. Apele curgătoare constituie mediu prielnic pentru mana de apă, sovârf, floarea de lac, sânziene de apă.

În etajul alpin pot fi văzute nenumărate păsări, așa cum sunt: ciocârlia urecheată, pasărea omătului, fâsa de munte, pietrarul, brumărița și mierla de piatră. În zilele călduroase, pe pajiștile alpine se pot vedea: vipera comună, șopârla de munte și numeroase specii de fluturi. În locurile umede de la obârșia râurilor, din circurile glaciare, trăiesc broasca de munte, salamandra și tritonul. Dintre mamifere, se întâlnesc ursul, lupul, vulpea, mistrețul, căprioara, veverița, viezurele, iepuri, jderi, râși, etc. Apele râurilor sunt săgetate de pești, așa cum sunt

păstravul indigen (*Salmo trutta fario*), lipanul (*Thumallus thumallus*), moioaga (*Barbus meridionalis petenyi*) și nisiparnița (*Sabanejeria romantica*), iar dintre nevertebrate se poate aminti racul (*Astacus torrentium*).

Munții Retezat. Fac parte din Carpații Meridionali, grupa muntoasă Retezat-Godeanu. Se înalță între două depresiuni importante, Petroșani și Hațeg și între două râuri importante, Râul Mare, care îi delimitează la nord și est și Jiul de Vest, care îi delimitează la sud. Sunt înconjurați de Munții Țarcu la vest, Munții Godeanu, la sud-vest și Munții Vâlcan, la sud. Partea cea mai importantă a masivului este alcătuită în principal din roci cristaline și se numește Retezatul Mare; partea sudică, cu relief dezvoltat și în mase mai importante de calcare, se numește Retezatul Mic. Acestea se unesc în apropierea lacului Bucura.

Munții Mehedinți. Sunt reprezentați printr-o culme unică, masivă cu aspect de bloc, care domină atât Valea Cernei cât și Podișul Mehedinți. Au înălțimi între 1000 și 1500 de m (dominate de câteva înălțimi proeminente: Piatra Cloșani - 1421 m, Pietrele Albe - 1336 m, Domogled - 1105 m, Vârful lui Stan - 1466 m). Sunt fragmentați de văi scurte dar foarte puternic adâncite: Motru Sec, Râmnuța Vânăță, Râmnuța Mare, Arsasca, Țesna, Cociu. Caracteristic pentru întreaga unitate este

relieful carstic. Prezența calcarelor pe grosimi apreciabile, gradul pronunțat de tectonizare, lipsa unei alte cuverturi protectoare și cantitatea mare de precipitații generează o varietate teritorială a reliefului carstic în zonă. Astfel, unitatea prezintă numeroase forme exocarstice și endocarstice (relieful carstic din bazinul Cernei cuprinde peste 100 peșteri).

Munții Godeanu. Reprezintă o unitate montană aparținând părții vestice a Carpaților Meridionali. Alături de Munții Retezat, se constituie ca nodul orografic și hidrografic al acestei grupe montane. Altitudinea maximă este atinsă în vârful Gugu cu 2291 m. Masivul Godeanu prezintă o asimetrie pronunțată. Cele mai mari înălțimi se situează de-a lungul culmii principale, respectiv la nord de aceasta. Astfel, se pot menționa piscurile de peste 2000 m, Godeanu cu 2229 m, Moraru cu 2284 m, Gugu (cel mai înalt) cu 2291 m, Scărișoara cu 2245 m, Galbena cu 2191 m, Borăscul Mare

cu 2158 m și Gârdomanul cu 2077 m. Versanții dinspre văile râurilor Lăpușnicul Mare și Șes sunt abrupti și stâncoși, fiind dificil de urcat. Masivul Godeanu are o suprafață de aproximativ 330 km², culmea principală ce formează cumpăna între Bazinele Cernei și Râului Mare, având direcția vest-est, în timp ce din aceasta se detașează spre nord culmea Gugu și Muntele Borăscu; către sud se desprind culmile prelungi Măneasa, Gârdomanu, Micușa, Bulzu, Balmoșu și Oslea Românească, ce scad treptat în înălțime până la valea Cernei. Masivul Godeanu intră în contact spre est cu Munții Piule-Iorgovanu, iar prin aceștia mai departe cu Munții Retezat; spre vest și nord-vest se leagă prin Culmea Prislop-Corhale cu Munții Țarcu, iar spre sud-vest creasta principală se continuă cu Munții Cernei. Râurile ce străbat acești munți aparțin a patru bazine hidrografice: Râul Cerna către sud și sud-vest, Râul Rece (și de aici în Timiș) către nord-vest, Jiul de Vest către est, respectiv Râul Lăpușnicul Mare - Râul Mare către nord. Particularitatea cea mai importantă a Munților Godeanu o reprezintă marea extensie a suprafețelor de nivelare. Una din caracteristicile cele mai interesante ale munților Godeanu este prezența unei platforme de eroziune glaciară la mare altitudine, numită platforma de eroziune Borăscu, denumită după localitatea omonimă din Gorj, ce afectează culmea principală în jurul altitudinilor de 2000 - 2200 m. Această platformă are cea mai bună reprezentare în Muntele Borăscu, unde întreaga structură alpină are o orizontalitate remarcabilă. Mai jos, în jurul altitudinilor de 1400 - 1600 m, nivelul Râului Șes afectează în special culmile secundare.

Ocupând o poziție aproape centrală în spațiul muntos dintre râurile Jiu, Timiș și Cerna, masivul Godeanu constituie un puternic nod orografic. La nord este limitat de văile Lăpușnicului Mare și Râului Șes, adâncite cu 600 – 1000 m în nivelul general al munților, iar la sud de valea Cernei, al cărei talveg se situează la numai 800 – 400 m altitudine. În partea de vest și în cea de est, masivul Godeanu se leagă de munții Țarcu și Retezat prin culmi mai coborâte cu circa 200 m care în ansamblu constituie curmături largi. Regiunea înaltă din Masivul Godeanu a fost afectată de glaciația cuaternară. Circurile simple, sunt puse în evidență de pante abrupte și stâncoase pe marginea suprafeței Borăscu, iar patul lor rupt în trepte păstrează, mai ales pe versantul sudic, morenele de fund, laterale sau frontale. Cei mai puternici ghețari au afectat versanții nordici, iar cei mai lungi au fost cei din valea Cernei, cu 4 km lungime faza maximă, când ajunge în Valea Râului Șes și cel din Valea Mitului, 3 km lungime. Morenele frontale principale situate la circa 1450 m și la peste 1800 m, ca și prezența unor circuri suspendate, par să indice în Masivul Godeanu două faze glaciare.

Condițiile climatice aspre din regiunea înaltă (zăpezile abundente cu durată mult prelungită, vânturile puternice și ciclurile anuale îngheț-dezgheț), fac în prezent ca procesele crionivale să constituie un însemnat factor de modelare a reliefului. Pe unii versanți mai înclinați se produc avalanșe ce pătrund pe alocuri și în etajul forestier, creând adevărate culoare cu înălțimi de câteva zeci de metri.

Munții Țarcu. Reprezintă o unitate montană aparținând părții vestice a Carpaților Meridionali. Unitatea geografică a Munților Țarcu ocupă regiunea de nord-vest a Carpaților Meridionali, suprafața sa fiind asemănătoare cu cea a unui triunghi dreptunghic, cu catetele aproape egale, orientate spre văile râurilor Timiș și Bistra, respectiv cu ipotenuza formată din cele două văi cu direcții opuse, cea a râului Rece și cea a râului Șes, continuat de valea Râului Mare, la rândul său afluent al Râului Strei. Culmea principală are orientare dinspre nord-est înspre sud-vest. Altitudinea maximă a masivului este atinsă în vârfurile Căleanu - 2192 m, Țarcu - 2190 m și Pietrii - 2162 m. Este alcătuit din patru masive principale, Țarcu-Căleanu, Baicu-Nedeia, Pietrii-Petreanu, ce formează culmea principală, și Muntele Mic (cu altitudinea maximă de 1802 m, atinsă de vârful omonim) situat la vest de aceste trei unități montane. Aceste masive sunt despărțite de o serie de văi, așa cum sunt văile Șuculețul și Bistra Mărului.

Clima. Prin poziție și altitudine, munții Țarcu au un rol de baraj în calea circulației maselor de aer ce pătrund atât din nord și nord-vest, cât și din sud și sud-est. Temperatura medie anuală a aerului este de 8 °C la poale, 5.5 °C la Cuntu și 0 °C la Vf. Țarcu, în timp ce la stația meteo de la Caransebeș, aflată în Culoarul Timișului, la 200 m, aceasta are valoarea de 10.5 °C. În ianuarie, luna cea mai rece, temperatura medie a aerului are valori cuprinse între -3 și -4 °C la poale și -8 și -9 °C la peste 2000 m. La stația Cuntu aceste valori sunt de -4.8 °C, iar la stația Vf. Țarcu de -9 °C. Luna cea mai caldă, iulie, cunoaște temperaturi de 16-18 °C la poale, și sub 10 °C la peste 2000 m. La Muntele Mic temperatura medie anuală atinge 7-8 °C. În cursul anului, luna iunie este cea mai ploioasă; în lunile iunie-septembrie și aprilie-august cantitățile de precipitații sunt mai mari de 110 mm. Lunile cele mai secetoase sunt octombrie și noiembrie. Numărul de zile cu îngheț este de 150 la poale și 200 pe culmile cele mai înalte. O mare parte din cantitățile de precipitații cad sub formă de zăpadă. Prima ninsoare poate să cadă chiar la sfârșitul lunii august, dar și foarte târziu, prin decembrie. Practic, la peste 1500 m, poate ninge tot timpul anului. Durata stratului de zăpadă este cuprinsă între 75-100 zile la poalele muntelui și 200 zile în regiunea alpină și pe versanții nordici. La stația Vf. Țarcu grosimea depășește de obicei 100 cm, iar în circurile glaciare poate să atingă 2-3 m. La Vf. Țarcu predomină vânturile de nord și sud, iar viteza vântului este cuprinsă între 6-10 m/s și 2-5 m/s, iar la Cuntu vânturile dominante sunt cele de nord-est și sud-vest, iar viteza este cuprinsă între 2-5 m/s și 6-10 m/s.

Flora și fauna. La înălțimi de peste 1600-1800m, pe suprafețele de nivelare și pe vârfurile cele mai înalte, se desfășoară o vegetație de pajiști și tufărișuri alpine și subalpine, în care se întâlnesc păiușul roșu, iarba vântului și iarba mieilor. La peste 1900 m pajiștile sunt alcătuite din coarnă. Spre limita pădurii se dezvoltă pâlcurile de jneapăn, ienupăr, smîrdar, afin și merișor. Se remarcă prezența zimbrului, un arbore ocrotit, în Custura Mătaniei.

În zona alpină și subalpină semnalăm prezența caprei negre, iar în jnepeniș, deseori întâlnim cocoșul de munte. Cele mai numeroase specii faunistice sunt legate de pădure. Aici trăiesc ursul,

lupul, căprioara, mistrețul, veverița, jderul de piatră și șoarecele gulerat. Apele repezi și lacurile glaciare sunt populate cu păstrăv (*Salmo trutta fario*) și păstrăv curcubeu, dar și cu lipan.

COLȚUL COPILĂRIEI

Geometrie

Cu creioane colorate
Poți să desenezi de toate:
Doar o linie - e vântul,
Ca o minge e Pământul,
Tot un cerc e soarele,
Romburi mici - petalele.

Un pătrat e o căsuță,
Un dreptunghi - o săniuță,
Un triunghi - o pălărie,
Con plus con - o jucărie.

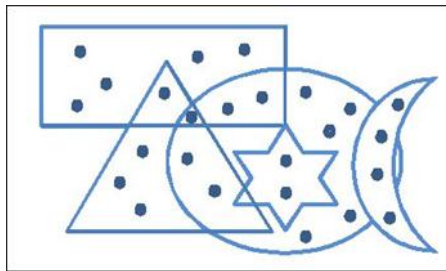
Patru linii ușurel,
Cerc, dreptunghi - un băiețel,
Iar pe cap cu o fundiță,
Tot așa e o fetiță.

Mulți băieți și multe fete,
Cercuri, puncte, linii - cete.
Dacă se adună roată
E copilăria toată!

Problemă de geometrie:

Folosind imaginea de mai jos, răspundeți la următoarele întrebări. Câte elemente are mulțimea :

- a. {Triunghi} – {Cerc};
- b. {Triunghi} – {Dreptunghi};
- c. {Dreptunghi} – {Triunghi} – {Cerc};
- d. {Cerc} – {Stea};
- e. {Cerc} – {Lună};
- f. {Cerc} – {Dreptunghi};

Problemă de matematică:

Avem numerele 1, 3, 4 și 6. Le putem folosi o singură dată, dar trebuie folosite toate! Ne ajutăm de oricare dintre cele 4 operații aritmetice elementare - adunare, scădere, înmulțire și împărțire, iar rezultatul final trebuie să fie 24! Care este soluția?

(6/4-1)*3

6*4*1³

1, 3, 4, 6

+ - / *

= 24

Boierul și argatul

de George Topârceanu

Un boier, călare pe-o frumoasă iapă,
Trebuind să treacă într-un loc o apă
Peste-o punte-ngustă – și fiind grăbit,
Și-a chemat argatul și i-a poruncit:

- Ia-mi în spate iapa
Și mi-o trece apa!
- Nu pot, zise omul lăsând nasu-n jos.
- Hm! făcu boierul foarte mânios:
Leneșul la toate
Zice că nu poate...

Întrebare și răspuns

de George Topârceanu

Rumegând cocenii de pe lângă jug,
S-a-ntrebat odată boul de la plug:
- Doamne, pe când alții huzuresc mereu,

Pentru ce eu singur să muncesc din greu?...

La-ntrebarea asta, un prelung ecou

I-a răspuns din slavă:

- Pentru că ești bou...

Pagină realizată de doamna Preoteasă Mariana Floroiu

SEATUL MEDICULUI

Enterocolita. Este o inflamație a mucoasei intestinului subțire și a colonului.

- Enterocolita infecțioasă, este o inflamație a mucoaselor intestinului subțire și a colonului care poate fi cauzată de o bacterie, de un virus sau de un parazit. Contaminarea se face prin ingestia alimentelor infectate sau prin transmisie între indivizi. Simptomele ei sunt o diaree apoasă sau sangvinolentă, crampe abdominale, vărsături, ce pot fi asociate sau nu cu febra.

- Enterocolita bacteriană poate fi cauzată de o bacterie vie care distruge mucoasa sau de o bacterie care produce o toxină responsabilă de o hipersecreție hidroelectrolitică (holera, intoxicații alimentare). Tratamentul constă, în principal, în rehidratare și în administrarea de antibiotice în caz de afectare severă sau prelungită.

- Enterocolita cauzată de o tuberculoză intestinală sau tuberculoza digestivă, este încă și astăzi o cauză relativ frecventă a enterocolitei infecțioase; ea privește mai frecvent pacienții imunodeprimați (SIDA). Tratamentul este cel al diareei (rehidratare, antibiotice) și al tuberculozei.

- Enterocolita virală, cauzată în particular de retrovirusuri, afectează în principal, copiii și evoluează de la sine către vindecare. Citomegalovirusul, care afectează subiecții imunodeprimați și bolnavii de SIDA, poate provoca o atingere uneori gravă a colonului și a rectului, cu leziuni de tip ischemic (întreruperea circulației sangvine).

- Enterocolita parazitară poate fi de origine variată. Parazitozele cele mai frecvente sunt amibiaza (afectarea duodenojejunală); evoluția este favorabilă sub tratament antiparazitar. Bolnavii de SIDA sau persoanele imunodeprimate pot fi subiecții unor infecții intestinale grave (criptosporidioza sau anguiloză).

- Enterocolita inflamatorie, este o inflamație de origine neinfecțioasă a mucoaselor intestinului subțire și a colonului. Boala lui Crohn reprezintă forma principală a acestui tip de enterocolită. În această boală cronică a cărei origine este încă necunoscută, orice segment al tubului digestiv poate fi afectat și îndeosebi, ileonul și colonul.

La cele mai mici semne de enterocolită, adresați-vă medicului sau Serviciului de Urgențe.

MEDITAȚII

O vorbă înțeleaptă și veche din bătrâni zice că fiecare doarme așa cum își așterne. Iar altă vorbă zice că vom fi răsplătiți cu aceeași monedă plătită de noi. De asemenea, dacă semănăm ciulini, nu vom putea culege căpșuni, pentru că niciodată dintr-un pom altoit nu vom culege mere pădurețe. Iar dacă semănăm neghină, nu putem secera grâu. Însă trebuie să luăm aminte nu numai la ce semănăm, dar și la ce vor alții să semene în inimile noastre. Și dacă cineva seamănă în noi cuvântul vieții, să privim înăuntrul nostru pentru a vedea ce fel de țarină suntem...

Semănătorul

de preot Nicolae Floroiu

La poarta unei țarini întinse
Cât lumea ce se-ntinde sub soare,
Cu hotare de ochi necuprinse,
Stă semănătorul, privind tot spre zare.

Stăpânul îi zice: „-Asta e țarina mea!”
Întinzând mâna-I peste pământul arat.
„-Aruncă sămânța din belșug peste ea,
Să nu rămână vreun colț neșemănat!”

Semănătorul, deci, pornit-a înainte,
Să semene de zor cuvântul Stăpânului,
Aruncând cu-ndrăzneală sămânța-n cuvinte,
În orice loc și colț al pământului.

Dar unele semințe căzură pe drumul bătut
De pașii omului ostenit, călător și străin.
Iar păsările cerului cu grăbire au coborât
Răpind semințele cu nesațul hain.

Altele însă au căzut pe pietriș,
Crescând îndată din locul unde s-au semănat.
Iar răsărind soarele, ele neavând ascunziș,
Nici rădăcină adâncă, pe loc s-au uscat.

Unele semințe-au ajuns în locul spinos,
Ce-a crescut ciulini lângă cuvântul sădit.
Și crescând mărăcinii, sălbatic și nemilos,
Pe firavele saduri le-au înăbușit.

Alte semințe-au căzut pe pământ roditor,
Cu apă și umbră, de primejdii ferit.
Și având rădăcină adâncă și pai stătător,
Din spicuri au dat rod însutit.

Iar semănătorul a ajuns pe înserat
La capătul țarinii, asudat, ostenit.
Cu sufletul ușor că lucrul și-a încheiat,
Așteaptă răsplata de la Stăpânul iubit.

